

† Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 7

AUGUST- SEPTEMBER 2019

55. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«Høsten er stor, men arbeiderne få. Be derfor høstens herre
at han vil drive arbeidere ut til sin høst!» Luk 10:2

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Dalenveien 732,
3160 Stokke. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Gjengave

Somme tider har jeg tenkt på noe som dette: Da de elleve gikk ned fra fjellet etter at Jesus hadde gitt dem misjonsbefalingen, stopper Peter plutselig opp og vender seg mot Johannes som også stanser:

– Men Jesus sa jo ikke et eneste ord om hvordan dette verdensvide tiltak skulle finansieres!

– Nei, der sier du noe ...

– Han har heller ikke etterlatt oss noen konto i Jerusalem bank. Vår lille beholdning forsvant jo med Judas.

Så fortsatte de videre nedover fjellsiden, muligens nå litt langsommere. Med tomme hender og rike løfter startet verdensmisjonen. Men noe merkelig hadde tatt til i løpet av de to-tre år Jesus dro omkring i landet sammen med de tolv. Skriften gjengir det slik:

«Og det skjedde i tiden som fulgte, at han drog omkring fra by til by og fra landsby til landsby og forkynnte evangeliet om Guds rike. Og de tolv var med ham, og likeså noen kvinner som var blitt helbredet for onde ånder og sykdommer: Maria, med tilnavnet Magdalena, som sju onde ånder var faret ut av, Johanna som var gift med Kusa, embetsmann hos Herodes, Susanna og mange andre, som tjente dem med det de eide» (Luk 8:1-3).

– Med det de eide hjalp de Jesus og de tolv ...

Så Jesus trenger altså – også i dag – hjelp fra alle som er kommet inn i hans følge.

Denne hjelp er en takkens gjengave.

*Asbjørn Aavik, «Min gjengave»,
Luther Forlag, Oslo 1981*

Sommersamling i Lekmannsmisjonen

Av Dag Rune Lid

Fra 10. til 14. juli arrangerte Lekmannsmisjonen sin årlige hovedsamling på Bibelskolen på Fossnes. Gunnar Nilsson fra Nybro i Sverige var med som hovedtaler sammen med John Peder Samdal. I tillegg var det seminar om sjelesorg ved Sigbjørn Agnalt, og flere andre deltok.

Samlingen ble innledet onsdag kveld med en vekkende tale av Gunnar Nilsson, og denne tonen fulgte også de andre talene hans frem til avslutningsmøtet på søndag. Gjennom de ulike møtene fikk forsamlingen et innblikk i hvordan endetidens kristendom vil arte seg, hva som skal skje før Jesus kommer i sky for å hente sine, og hvordan vi kan være rede.

På avslutningsmøtet søndag formiddag talte Nilsson om dommen, når milliarder av mennesker skal møte den hellige Gud.

– Da er alle mennesker like, for

alle skal gjøre regnskap. Fra den første Adam til det siste menneske som ble født. Tiden er slutt. Det er bare evigheten som står igjen.

– Kristus sitter på herlighetens trone. Legioner av engler omgir ham. Den kommende verdens virkelighet er blitt synlig for det menneskelige øyet. Bibelens ord om dommedag vil gjøre det tindrende klart for oss. Vi går alle mot denne avslutningen, sa han.

– Hvordan kan det ha seg at alle mennesker tar feil i dommen, slik det står i Mat 25, spurte han. Verken de på høyre eller de på venstre side kjente seg igjen i dommerens beskrivelse.

– Vi mennesker har en medfødt tilbøyelighet til å forveksle det vi vet om kristendommen, med det vi er i Guds øyne. I tillegg har mennesket en medfødt tilbøyelighet til å tro at ytre fromhet skal gjøre vår sak bedre innfor Gud, sa Nilsson.

Samtidig pekte han på at den som

Innhold, august-september 2019

Gjengave. Av Asbjørn Aavik	side 2
Sommersamling i Lekmannsmisjonen. Av Dag Rune Lid	side 3
«Vekter! Hvor langt på natt?» Fra årsmelding fra landsstyret	side 5
Når Gud kallar. Av Dag Rune Lid	side 7
Møtekalender.	side 11
Nytt fra Bibelskolen. Utdrag av årsmelding	side 12
Nytt fra Sør-Amerika. Utdrag av årsmelding	side 14
Nytt fra Moldova. Utdrag av årsmelding	side 16
Herren utruster sine tjenere. Av Ingar Gangås	side 18
Referat fra årsmøtet. Av Olav Fossdal	side 20

har satt sin lit til Jesus alene, og har hans rettferdighet, kan si med sangeren: «Min framtidsdag er lys og lang ...»

Sigbjørn Agnalt kom i sine sjelesorgseminar inn på temaet skyldfølelse – den sanne og den falske. Han kom også inn på eksempler både fra barneoppdragelse, ekteskap og hvordan det følsomme sinn arter seg.

Misjonær Ingar Gangås satte fokus på Jesu ord «Inntil hedningenes fylde er kommet inn», og vi fikk innblikk i hvordan litteraturarbeidet nå går frem i Sør-Amerika. Mennesker kommer til tro, og den kristne litteraturen når stadig lenger ut.

Per Bergene Holm talte om kallet, og lørdag kveld talte John Peder Samdal ut fra Hebr. 12 om å feste blikket på troens opphavsmann og full-

ender. Flere ulike sangkrefter deltok under samlingen på Fossnes.

Sigrid og Arne Otto Skutlaberg fra Norheimsund, som har vært med i NLL helt fra begynnelsen på 1960-tallet, fikk flytte hjem under disse dagene. Det satte også sitt preg på samlingen. De døde i høy alder hjemme i Norheimsund, men bare med tre dagers mellomrom, og begge mens sommersamlingen pågikk. Det opplevdes spesielt, og satte fokus på hovedtemaet, at en kristen snart får møte Jesus når han kommer igjen, eller når Herren henter sine hjem.

Video-opptak av alle talene og det meste av sangen fra sommersamlingen, er lagt ut på web- og facebooksidene til Lekmannsmisjonen.

nll-info

Sommersamling på Fossnes

«Vekter! Hvor langt på natt?»

Utdrag fra årsmelding fra landsstyret

Dette spørsmålet fra Jes 21:11 er et betimelig spørsmål å stille for den som venter på at Jesus skal komme igjen. Bibelen sier at Jesus skal komme i den time vi ikke tenker, altså overraskende for de fleste mennesker. Derfor formaner Jesus sine disipler til å våke og be til enhver tid (Luk 21:36). For hvert år som går, ser vi at tegnene som Jesus har forutsagt, øker i styrke og omfang. Ugudeligheten og gudsfornektelsen brer om seg som aldri før og menneskebud aktes høyere enn Guds bud. Ja, Guds Ord og bud trækkes under føtter av høy og lav. Hva blir så resultatet? Jo, det ser og hører vi daglig på nyhetssendinger og i aviser. Det er lovløshetens tid, og vårt land høster frukter av sitt frafall fra den levende Gud.

Inn i denne tiden er du og jeg satt, og skal bestå vår prøve. Kan vi av hele vårt hjerte si som Josva sa da han like før sin død talte til Israelfolket (Josva 24:15): «Men jeg og mitt hus, vi vil tjene Herren»? Lykkelig er den som kan si dette av hjertet. Da skal du også få oppleve at Herren står ved sine løfter, og du går aldri alene, selv om det mange ganger kan føles slik. Nei, himmelens Gud følger nøye med sitt kjempende barn her på jord. Han svikter aldri sine, men utfrir dem i sin tid. Hør hva han sier hos profeten Jesaja (41,10): «Frykt ikke, for jeg er med deg! Se deg ikke engstelig om,

for jeg er din Gud! Jeg styrker deg og hjelper deg og holder deg oppe med min rettferds høyre hånd».

Tar vi dette løftet til oss, så kan det møte oss hva som helst, og vi behøver ikke miste motet, for vi har allmaktens Gud på vår side.

Så kan vi heller aldri for ofte formane hverandre til daglig å ta til oss av Guds Ord. Ditt kristenliv blir som ditt forhold til Guds Ord er. Tar du det likegyldig med bruken av Guds Ord: den daglige husandakten, lønnkammeret og samlingene i venneflokken, så blir ditt kristenliv fort lunkent og sløvt. Da blir du heller ikke det lys og salt som Herren hadde tenkt deg til da han kalte deg. Men lever du i Ordet, så vil det bevare deg, fordi Jesus selv er i Ordet. Det er en underlig, dyp sammenheng her, som bare den erfarer som har sitt liv i Guds ord. Da kan du gjøre ordene i Salme 119:105 til dine: «Ditt ord er en lykt for min fot og et lys på min sti».

Har du det slik, min venn, så kan du frimodig møte de kommende dager, for da vil Ordet lyse deg helt hjem til du en dag skal få møte ham ansikt til ansikt som er selve Ordet, Jesus din frelser.

Forkynnelsen

De som har forkynt Guds ord for oss på møteuker, stevner og bibelhelger dette året har vært: Egon

Kattner (DK), Per Bergene Holm, Konrad Fjell, Gunnar Fossli, Ingar Gangås, Herman Geller (D), Reidar Heian, Dag Rune Lid, Göran Holmgren (S), Bjørn Valde, Egon Jensen (DK), Bjarne Gjuvslund, Tobias Fjell, Martin Fjære, Rami Seppälä, Gunnar Nilsson (S), Ole Martin Brennsæter, Sigmund Fjære, Lars Fossdal, John Peder Samdal, Lars Fredrik Ellingsen, Per Gustafsson (S), Poul Larsen (DK), Fredrik Thorbjørnsen, Steinar Malmin, Finn-Widar Knutzen, Arne Jørgensen og Asbjørn Fossli.

I tillegg har flere talt på enkeltmøter rundt om i våre forsamlinger.

Så er det med takknemlighet til Herren at vi ser tilbake på enda et arbeidsår. Vi takker også alle forkynnere som har vært villige til å reise med Ordet, og ønsker dere Guds velsignelse over liv og virke.

Møter

Arrangement utenom den vanlige møtevirksomheten har siden sommer-samlingen på Fossnes 2018 vært: stevne på Laberget leirsted, bibelhelg på Solgry, bibelkurs og nyttårssamling på Fossnes, pinesamlinger: Mosvik, Langli, Skjæveland og Steinsdalen, barneleir på Fossnes, ungdomsleirer: høstleir på Haugli i Vest-Agder, vinterleir på Hermanstølen i Valdres, påskeleir på Ersdalstun i Vest-Agder, sommerleir på Trettenes leirsted ved Farris i Vestfold og yngresleir på Kongshaugen kristne grunnskole i Larvik. I tillegg til dette hadde vi en forkynnersamling på Fossnes i februar.

Landsstyret

Siden forrige årsmøte har Landsstyret hatt tre styremøter (juli, desember og mars). Vi har behandlet 42 saker. Reidar Heian, Dag Rune Lid, Fredrik Thorbjørnsen, Jan Ove Heggdal, Øystein Laberget og Konrad Fjell har møtt fast i styret. I tillegg til dette har Ingar Gangås, som har ansvaret for arbeidet i Sør-Amerika, møtt i styret ved behov. Per Bergene Holm, som har ansvaret for misjonsarbeidet i Moldova, har også møtt i styret ved behov.

Reidar Heian har vært styreformann, Fredrik Thorbjørnsen nestformann og Konrad Fjell sekretær.

Sammen i bønn

Så vil vi oppmuntre alle misjonsvenner til å omslutte virksomheten, både her i landet så vel som i Moldova og i Sør-Amerika, med forbønn. Be for forkynnerne, landsstyret, ungdoms- og barnearbeidet. La oss også huske spesielt på de iblant oss som sliter på forskjellig vis og alle de ensomme. Og ikke minst trenger vi å stå sammen i forbønn for de mange kristne hjem. De er jo samfunnets grunnvoll, og vi ser hvordan satan setter inn på å få ødelagt hjemmene. Men la oss omslutte hverandre med forbønn. Det er det knyttet rike løfter til.

Reidar Heian (formann)
Konrad Fjell (sekretær)

Når Gud kallar

Av Dag Rune Lid

Herren møter oss med sitt kall på ulikt vis gjennom livet. Hans mål er å berge di og mi sjel for himmelen. Det er ein vekkingssong som ofte har talt til meg i samanheng med kallet. Den vitnar om ein som fekk oppleve Guds kall, og den respons han gjev. Songen vert innleia slik:

*Nei ikke ennu, sa en liten gutt, som
Åndens dragelse på seg mon kjenne.
På lystig lek kan det ei være slutt, når
jeg blir voksen vil jeg meg omvende.*

Så går det ei tid, og han er vorten vaksen og me møter han att, men igjen lyder det frå han:

*Nei ikke ennu, sa den samme gutt når
han som voksen stod iblant de andre.
Når jeg blir mann, skal vellyst tage
slutt, og jeg vil glad på Herrens veier
vandre.*

Djevelen veit å male ut kor forferdeleg det må vere om ein skulle bli ein kristen. «All vellyst tage slutt» som det stod i songen.

Eg har lese om Mathias Orheim. Han var ein vilter krabat og var aktiv i det frilynde ungdomsarbeidet. Han skriv i ein av sine songar:

*Eg tenkte då eg levde i syndelivet vilt:
Skal eg ein kristen verta, er all mi
gleda spilt. Men dette var eit mistak*

*så stort som ingen finn, nå er eg glad
som aldri før, for nå er Jesus min!*

Kva var det som skjedde med Orheim? I Pinsehelga i år 1900 kom det besøk til bygda der han budde. Det var to vidkjende lekpredikantar som skulle tala, Ludvig Hope og Thormod Rettedal. Mathias møtte på eit møte. Det førte til at han vart frelst og fødd på ny. Livet fekk ein heilt ny kurs.

Kva vitnar Mathias Orheim om? Jau, han skriv seinare i den same songen:

*Eg tenkte at eg aldri meir vener kunne
få, når eg med bønefolket som lesar
skulle gå. Men kvar eg kjem i landet
og ferdast ut og inn, eg vener finn som
aldri før, for no er Jesus min.*

Også han fekk sjå at djevelens tale hadde vore løgn. No fekk Mathias Orheim erfare det eigentlege liv, i samfunnet med Jesus. Alt vart forandra, og han trega ikkje ein dag. Han vart seinare blind, og reiste som lekpredikant med Guds ord.

Oppvaksne i kristne heimar

I vekkingssongen som me innleia med, forflyttar me oss enno nokre år fram. Me møter guten i songen att i hans manndom, og då lyder det slik:

Han blev snart mann, sitt løfte kom i

hu, men nu han fikk så meget å utrette. Nei ikke ennu, lød det også nu, til han ble gammel ville han oppsette.

Midt i manndommen var han komen, og då kjem djevelen på ny og seier: Nei, ikkje enno – du kan utsetje det til du vert gamal. Lev livet! Og på ny gjev han etter for djevelen.

Så går det enno nokre år, og me møter han att i alderdommen, og det fjerde verset lyder slik:

Han gammel ble, hans hår ble sølverhvitt, men synden hang så fast i mannens sinne. Nei, ikke ennu, lød og denne tid, når han ble syk han ville Herren finne.

Når eg høyrer denne songen, tenkjer eg på at her møter me mange som er oppvaksne i kristne heimar. Dei veit at det mor og far stod for var sant, at det med Bibelen og Guds ord er sant og rett. Dei ynskjer også å nå himmelen, men likevel vert det utsett gong etter gong med å vende om til Herren. Så vert det som me høyrer i det neste verset:

Han blev snart syk, men nu var ikke tid, han hadde nok med sykdommen å gjøre. Når jeg blir frisk vil jeg omvende meg, men denne natt han dødens bud fikk høre.

Slik har det gått i mange menneskeliv, og eg trur diverre det gjeld mange som er oppvaksne i gode kristne heimar. Dei var overtydde om kva som var rett, men likevel gav dei

ikkje overtydinga rett i livet sitt. Omvendinga vart utsett og utsett og utsett. Dei vart bundne av band til vener, familie, arbeidskollegaer – terskelen for å søkje Herren vart for høg for dei. Til slutt gjekk det evig galt.

Satans finaste list

25. januar i 1953 heldt professor Ole Hallesby si kjende radiotale. Hallesby sa:

«Jeg taler sikkert til mange i kveld som vet at de er uomvendt. Du vet at hvis du styrter død om på gulvet, så styrtet du rett ned i helvete. Og du vet at slik som du er nå, vil du ikke og kan du ikke dø. Du må bli omvendt først. Men du vil ikke omvende deg nå. Vet du min venn, det er ikke bare Gud som preker omvendelse, også Satan... Når han preker omvendelse sier han: Det står skrevet at du må omvende deg eller så kommer du til helvete. Men, sier han, det haster jo naturligvis ikke slik som alle disse predikanter og prester forteller.

Dette tror jeg er satans fineste list. Han får mennesker til å tro at de vil omvende seg – siden. Og det gir dem mot til å leve uomvendt. Hvordan kan du som er uomvendt, hvordan kan du legge deg til å sove om kvelden du som ikke vet enten du våkner i din seng eller i helvete? Jo, ganske liketil: Du kan legge deg rolig til å sove fordi du mener du vil omvende deg siden. Kunne du spørre dem som er i helvete i dag om ikke de ville omvende seg, så vil de sikkert svare de fleste: Jo, det ville vi. Hvorfor er de så i helvete?

Vi ville aldri omvende oss nå, men siden». Så langt frå Hallesby sin tale.

Det vart eit ramaskrik ut over landet og i det offentlege rom, og verre hadde det gjerne vorte om ein preste-lærer frå MF hadde talt slik i dag. Mange vart rasande på Hallesby for det han hadde sagt.

I etterkant sa Hallesby at noko av det som var med og heldt han oppe, var alle dei oppmuntrande tilbake-meldingane han fekk etter talen, alle breva frå dei ulike menneske som hadde søkt Gud.

Kallet vart for sterkt

Han fortalde at ei eldre kvinne hadde teke kontakt. Ho og mannen var ikkje kristne, og dei vart sitjande å høyre på Hallesby sin tale på radioen denne kvelden. Det vart så alvorleg for dei det som Hallesby tok fram, og kallet til dei lydde så sterkt, at dei måtte bøye kne der ved sida av radioapparatet og overgje seg til Gud.

Neste morgon gjekk kona ned som vanleg for å laga frukost, men då ho skulle rope mannen ned til frukost, kom han ikkje. Då ho til slutt gjekk opp, fann ho han død i senga. Han var inn i æva. Det vart eit veldig sjokk for henne det som hadde skjedd.

Ho kontakta Hallesby, og var så takknemleg for at han hadde talt sanninga frå Guds ord til dei slik at mannen hadde vorte frelst og berga for himmelen. Ei sjel! Om ikkje det var for anna enn denne sjel, trur eg Hallesby ville opplevd at det var verd lidinga. Men det vart eit stridt år for

Hallesby.

I desember 1953 var det arbeidarmøte i Landsindremisjonen i Oslo, og ein kveld fortalde Hallesby litt om den harde tida han hadde vore gjennom det siste året sidan talen i januar. Men så gjekk det eit breitt smil over professoren sitt ansikt, og han seier: «Men, mine venner, jeg har fått mer enn tusen brev fra kvinner og menn, omkring i hele Norge, som på grunn av denne prekenen måtte gjøre opp sin sak med Gud».

Som menneske har me berre «nuet» og evigheita, og difor seier Bibelen alltid: «I dag, om de høyrer hans røyst, forherd då ikkje hjarto dykkar» (Heb 3:7). Når du og eg lyttar til Guds ord verkar det enten til frelse eller forherding. Står menneske imot kallet, kan det til slutt skje ei forherding slik at Guds ord ikkje lenger når inn. Då kan nådetida gå ut før levetida. Kong Saul er eit tragisk eksempel på det – han som var utvald, men som vart forkasta og til slutt forherda – fordi han ikkje ville bøye seg for Herrens tale.

Det hender likevel at eit menneske kan verte frelst på dødens rand, men det er i unntakstilfella. Dei aller, aller fleste menneske døyr som dei lever.

Det er ikkje håp for meg

Bestefar min på farssida var eit slikt unntakstilfelle. Vinteren 1902-03 var det ei veldig vekking i Norheim-sund og bygdene her i Hardanger. Det står om denne vekkinga i boka «Vårløysing» av Oscar Handeland.

Bestefar min var også på eit av

møta. Han var ingen kristen. Ein kveld stod han i «Storasmåje», som me kalla det, vegen nedanfor garden på Lid. Han var så kalla av Gud om å gå til Bøhn, der besteforeldra mine på morssida budde, og overgje seg til Gud. Han visste at der var dei truande ungdommane samla om kvelden etter møtet.

Men då han stod der, hørde han ei stemme som sa:

– Det er vel ikkje så om å gjera å venda om, du kan vel venta til i morgon med å gjera det.

Han gav denne stemma frå djevelen rett. Neste dag var ikkje kallet så påtrengjande lenger. Det gjekk mellom 50 og 60 år, før Herren igjen nådde han.

Då han låg på dødsleiet, snakka far min med han. Då kunne bestefar fortelje kva som hadde skjedd i hans ungdom. Etter den dagen i ungdommen, hadde djevelen sagt til han på ny og på ny:

– Du forkasta kallet då du hadde det, det er ikkje håp for deg! Han måtte gje djevelen rett at han hadde ikkje nytta anledninga.

Djevelen, som er løgna sin far, han talar alltid løgn, det finst ikkje sanning i han. På dødsleiet fekk far min forkynne han evangeliet om Jesus, om han som døydde for dei som svikta, for dei som hadde falle, for dei som hadde synda.

På terskelen inn i døden fann bestefar fred i Jesu blod. Men det er unntaket at slikt skjer. Oftast dør menneska som dei lever. Lever dei

borte frå Gud, seier Bibelen at då går dei evig fortapt. Det er forferdeleg. Sjølv om ein ikkje vil høyre slik tale i dag, er det sanninga, om mange ikkje vil erfare det før på dommens dag.

Overtydd, men likevel fortapt

Mange menneske vil ikkje ha noko med Gud å gjere, andre menneske tenkjer at dei gjer så godt dei kan, og så kan ikkje Gud krevje noko meir. Atter andre seier: Eg er ikkje verre enn andre menneske. Mange, mange – lever, dør og går fortapt.

Andre lever borte frå Gud som desse som Hallesby talte om. Dei har tenkt seg til himmelen, og dei vil omvende seg, men dei vil omvende seg seinare. Diverre lever mange, mange menneske her – og dør utan Jesus.

Det er fortvilande! Eg trur at mange som er vaksne opp i gode kristne heimar er mellom desse. Dei veit og er overtyste om kva som er rett å gjere, dei veit kva dei burde gjere, men så vert menneskefrykta større enn guds frykta.

Ein fryktar for kva familie, vener og arbeidskollegar vil seia, og så dør dei som dei lever. Det er det tragiske for mange av desse. Det er ofte mange, gilde, fine menneske moralsk sett, som lever her.

Likevel er det slik som songaren syng: «Nesten en kristen, nær ved å tro» ... og mot slutten av songen ... «Nesten, men tapt!». Det hjelper ikkje å vere nesten ein kristen. Atter andre er religiøse, og kan vere positive til

Møtekalender

August

27.-1.9 Bangsund
Sigbjørn Agnalt
 28.-30. + 1.9 Fogn
John Peder Samdal

September

6.-8. Nærbø
 21.-22. Askim
Martin Fjære
 27.-29. Solgry (se nll.no)
 16/9-7/3. Misjonæropphold
 Bolivia/Peru
*Marit og Ingar
 Gangås*

Oktober

1.-6. Varhaug
 11.-13. Langli
Curt Westman

Bibelhelg på Solgry

27.-29. september 2019

Talere: *Lorents Nord-Varhaug,
 Martin Fjære.* Ledere: *John
 Peder Samdal, Olav Fossdal,
 Olav Gangås.*

**Påmelding til Magne Ekanger
 tlf. 412 45 598 eller på e-post:
 magne.ekanger@haugnett.no
 innen fredag 13. september.**

det som har med kristendommen å gjere. Dei kan vere engasjerte i både kyrkje og bedehus. Likevel lever dei ikkje i eit fortruleg forhold med sin Gud og far. Dei er opptekne av kva dei skal vere og gjere, og ikkje kva Gud har gjort for dei i Kristus Jesus til frelse.

Me veit ikkje når Gud sluttar å kalle på eit menneske, men står eit menneske mot kallet, skjer det ei forherding som til slutt gjer at Gud ikkje kan nå det lenger. Då går nådetida ut før levetida.

Gje Ordet rett!

Herren kallar for om mogleg å nå deg.

*I den tause midnattstime
 for ditt hjertes dør
 står en gjest og stille banker,
 banker nå som før.
 Har du hørt det sterke kallet
 dypt i sjel og sinn?
 Det er Åndens røst som sier:
 Gå og lukk din frelser inn!
 Lukk ham inn, lukk ham inn!
 Det er Åndens røst som sier:
 Gå og lukk din frelser inn!*

Lukk han inn, og la Ordet få tale til deg om dine synder! Gje det rett! Då vil du også erfare Jesu ord: «Den som kjem til meg, vil eg slett ikkje støyte ut» (Joh 6:37).

Nytt fra Bibelskolen

Utdrag av årsmelding

Det har blitt tatt til orde for at skoleelever må øves i kildekritikk, så de kan skille mellom sikre kilder og «fake news». Men ingen sier at de også må lære kritisk holdning til det som undervises i klasserommet, det som står i skolens lærebøker eller det som presenteres i media.

Våre barn og unge vokser opp med en veldig tillit til det som formidles i skoler og det som står i media. Men her møter de en bevisst journalistikk som har som mål å legitimere umoral og skape aksept for det abnorme og syndige. Det samme skjer i skolens lærebøker. Vi ser det ene ensidige oppslag etter det andre om evolusjon, Israel, homofili, om kjønnsskifte, om transkjønnethet, om sæddonasjon og donorbarn, om legeattestert selvmord osv. På alle hold framstilles seksuelt samkvem mellom tenåringer som normalt. Og helsesøstre og undervisningsmateriell i skolen omtaler det som normalt og fint, så lenge det er frivillig.

Lær den unge

I løpet av noen få tiår har det norske folk totalt endret sine moralske holdninger. Mange som bekjenner kristennavnet har som profeten Bileam, til tross for at de kjente Guds klare ord, spurt Herren en gang til og fått et nytt svar, det svaret de gjerne ville ha (1Mos 22:12.19). Og Bileams lære (Åp 2:14) har blitt Den norske

kirkes lære, ja, store deler av det norske kristenfolks lære (jf. 2Pet 2).

Hva har vi gjort for å lære den unge den vei han skal gå? Hva har vi gjort i våre hjem, på våre skoler og i vårt ungdomsarbeid? Har vi av frykt for å være i utakt med tidsånden latt være å si noe, eller har vi søkt å skjerme våre barn og unge for den virkelighet de lever i? Begge deler er å sviakte.

Visst er det godt så lenge barnesinnet kan være fri for den urenheter som florerer i vår kultur og våre media. Men de vil uansett hva vi gjør for å skjerme dem, møte dette før eller senere. Og da må de møte forberedt. Da må vi ha gitt dem et moralsk kompass å navigere etter, så de kan øve kritikk av den kultur de vokser opp i. Om de ikke har fått noe av dette før, så må vi gi de unge som kommer til Bibelskolen på Fossnes dette.

På våre kristne skoler har vi en særlig mulighet til å lære barna sunn og sann kilde- og kulturkritikk. I stedet for bibelkritikk, må vi gi dem en kritisk sans til seg selv, til den verden de lever i og det de møter i media mv. De må øves i å vurdere og bedømme det de møter på en kristelig måte, dvs. ut fra Skriften. Det gjelder både sosiale media, nyhetsmedier, lærebøker, leksika og andre «faktakilder», politiske ideologier og utsagn, såkalte eksperter på det ene og andre område. I stedet for å skjerme dem, må vi vise dem hva som

skrives og hevdes i lærebøker, i lek-sika, i media osv., som ikke er fakta, men ideologi. Og så må vi øve dem i å prøve dette kritisk, slik at de siden blir i stand til å vurdere på egen hånd.

Skoledrift og undervisning

Våren 2018 hadde skolen 7 heltids-elever, alle på ettårig kurs. Høsten 2018 var det 8 heltidselever på ettårig kurs.

Fra og med høsten 2018 har skolen bare lov til å ha elever tilsvarende 10% av godkjent elevtall fra land utenfor EØS. Skolen er godkjent for 25 elever, og kan følgelig ikke ha flere enn 3 elever fra land utenfor EØS til enhver tid (vi runder opp til nærmeste hele elev). Det betyr at vi i løpet av høsten 2018 måtte sette flere søkere på venteliste for våren og høsten 2019, da søkningen fra utenlandske elever har vært større enn vi har plasser til. Søkningen for elever fra land innenfor EØS for kommende høst vet vi ikke så mye om enda, men det kan tyde på å bli færre enn i år. Signalene for neste skoleår er imidlertid langt bedre.

Vi fikk avslag på godkjenning av våre fagplaner, men har tatt ankepunktene til følge (i første rekke for dårlig synliggjøring av at kursene er rettet mot behov i yrkes- og samfunnsliv). Vi driver etter godkjente planer, men ser behov for oppdatering. Ny søknad er sendt, og vi håper å få godkjenning innen 1. februar 2020, slik at vi kan arbeide i tråd med de nye fagplanene fra høsten 2020.

Personalet

Finn-Widar Knutzen gikk tilbake til full stilling som rektor på Bjørkly skole, og sluttet dermed som timelærer våren 2018. Høsten 2018 kom Lars Fredrik Ellingsen inn som lærer i 40% stilling. Han overtok undervisningen i Romerbrevet og Kirkehistorie. For øvrig er lærerstaben uforandret.

Det er fortsatt behov for en ny lærer og mer hjelp administrativt. Det arbeides med å få det på plass før høsten 2019.

Økonomi

Regnskapet for 2018 viser et drifts-overskudd på kr. 18 996 av en omsetning på kr. 1 487 800. Også i år ble det overført betydelige gaver gitt til Norsk Luthersk Lekmannsmisjons totale virksomhet på Fossnes. Overføringene var i 2018 på kr. 631 000. Pr. 31.12.2018 utgjør egenkapitalen kr. 48 037, mens totalkapitalen utgjør kr. 265 373.

Styrets sammensetning

Styret har bestått av Jan Endre Aasmundtveit (formann), Magne Ekanger (sekretær), og Daniel Teigen, Ole Martin Brennsæter og John Peder Samdal som styremedlemmer. Ivar Fiske er l.varamann, mens Martin Fjære er personalrepresentant.

Per Bergene Holm, rektor

Nytt fra Sør-Amerika

Utdrag av årsmelding

«Han skal bygge et hus for meg, og jeg vil trygge hans trone til evig tid.»

1Kron17:12.

Kong David hadde syn for å bygge et tempel for Paktens Ark i Jerusalem. Da fikk han høre at det var Salomo som skulle gjøre det. Guds ord gjennom profeten Natan har dobbel betydning når han sier: «Jeg vil være hans far, og han skal være min sønn. Jeg vil ikke la min miskunn vike fra ham, slik som jeg lot den vike fra ham som var før deg. Men jeg vil la ham bo i mitt hus og i mitt rike til evig tid, og hans trone skal være grunnfestet til evig tid!» (1Kron 17:13-14). Gjennom «Davidssønnen», Jesus, skulle Herren bygge «sitt hus», et «evig rike. Da står det at David gikk inn for «Herrens åsyn» og ble der inne. Han måtte nok takke for dette herlige budskapet.

Tenk hvor stort! Jesus er klippen, og på «denne» klippe vil Gud bygge sin menighet – og dødsrikets porter skal ikke få makt over den (Mat 16:18).

Denne «forlikelsens tjeneste» har Gud kalt oss inn i, som sendebud i Kristi sted (2Kor 5:18-20). Patriarken Abraham skuet inn i dette, derfor ventet han «på staden med de faste grunnvoller, den som har Gud til *byggmester* og skaper» (Heb 11:10).

Elias Blix minner oss på den samme sannhet når han skriver i fedrelandssalmen «Gud signe vårt dyre fedreland»:

«Vil Gud ikkje vera bygningsmann, me fåfengt på huset byggja». Misjon er et Guds verk til Guds ære! (Jes 60:21). Og der skal du og jeg få være med i «forlikelsens tjeneste»!

Såmannen

Siden forrige årsmøte har René Villegas erstattet Rafael Veizaga i styret. René er leder for en quechuaforsamling i landsbyen Pampa Aceituno. Han oversetter hefter og traktater til quechua, og går ofte på husbesøk. Han har i flere år vært evangelist og har drevet et eget arbeid uten fast lønn. Han ser ekteskapsrådgivning og sjelesorg som sitt spesielle kall. I november 2018 bestemte de nasjonale å gi ham et fast honorar gjennom kollekt og tiende. Lekmannsmisjonens landsstyre besluttet på sitt møte i desember 2018 å tilby ham halv lønn fra 1. januar 2019, med tanke på å gå til unådde områder i Bolivia.

De politiske forhold

Det har vært rolige og gode arbeidsforhold i både Bolivia og Peru siste året. Forslaget til ny religionslov i Bolivia, med innstramminger for evangelisk virksomhet, møtte såpass stor motstand i folket at det ble trukket tilbake. Det er presidentvalg snart, så det er kanskje årsaken til at det ble stille omkring saken.

Roseniusvekkelse

Det er underlig å se hvordan Carl

Olof Rosenius finner vei inn til hjertene. Det er vel riktig å si at det går en stille vekkelse i kjølvannet av hans bøker. Spesielt er det «Husandaktsboken» folk spør etter. Den boken som har høyest prioritet nå, er «Veiledning til fred». En regner med at den kan bli ferdig i løpet av året. Sangboken «Himnos de gloria» er fordelt mellom Bolivia og Peru, tilsammen trykt i 1 000 eksemplarer. Flere studiehefter er ferdige, og noen nye bøker på quechua, som «Virkelig fri» av Gudmund Vinskei, er også utgitt.

Nye forsamlinger

Det er blitt innsatt eldste og diakoner i to forsamlinger i Bolivia siste året. I Sucre samles det en flokk på 40-50 personer til ulike møter hver onsdag, lørdag og søndag. I quechualandsbyen Pampa Aceituno er det en flokk på 20-25 på søndagsmøtene. Et ektepar har gitt tomt og inviterer Lekmannsmisjonen til å være med på oppbygging av et «luthersk senter». Kan vi makte å være med på det?

Invitasjoner

Vi får av og til spørsmål om å komme på besøk med forkynnelse og opplæring. Forespørslene er som regel resultat av det de har lest i bøkene, bladet eller på websiden. Noen har også fått kjennskap til Såmannens arbeid gjennom en kalender som ble trykt. I mai 2019 fikk vi kontakt med en flokk aymara-indianere som nødet oss til å komme til landsbyen deres. De fleste av dem forstår og taler spansk godt. Når det dreier seg om unådde plasser, prøver våre

medarbeidere å strekke seg langt for å imøtekomme slike invitasjoner.

Budsjett og økonomi

Det var avsatt 550 000 kr. til misjonsarbeidet i Bolivia og Peru for 2018. Regnskapet viser at det ble overført 187 000 kr. til Peru og 320 000 kr. til Bolivia. Den største posten er lønninger til de fem nasjonale medarbeiderne. Det utgjør 315 000 kr. samlet for begge land. Deretter kommer leie av kontorer og møtelokale på vel 50 000 kr. Trykkeutgiftene var på 30 000 kr. I tillegg kommer misjonærrelaterte utgifter på omlag 40 000.

Landsstyret vedtok samme budsjettramme (550 000 kr.) for 2019.

Forbønn

1. Det har vært en periode med sykdom og prøvelser for flere av de ansatte. To av dem har vært operert for kreft med påfølgende behandling, én har hatt en ansiktslammelse og en fjerde sliter med diabetes. Så langt ser det ut til at det går bra med dem alle, og de er ved godt mot. La oss omslutte dem i forbønn!

2. Be om at vi må ta den rette beslutning for kursen videre i Peru når Damián Heredia slutter etter fylte 70 år!

3. Marit og Ingar Gangås trenger nå lengre visum. La oss legge det fram for Herren!

4. Be om flere medarbeidere: hyrder og forkynnere som kan føre arven videre her hjemme, et misjonsfolk som vil være med i bønn og offer og utsendinger som vil gå!

Ingar Gangås

Nytt fra Moldova

Utdrag av årsmelding

«Be for oss at Herrens ord må få fritt løp og bli holdt i ære, slik som hos dere.»

2 Tes 3:1

Misjonsarbeidet i Moldova skiller seg fra mye annen misjonsvirksomhet, da NLL ikke har et eget og selvstendig arbeid, men mer fungerer som en støttespiller for en selvstendig nasjonal luthersk kirke med sine egne arbeidere, med faste forsamlinger og lokaler på tre ulike steder i Moldova: Tiraspol, Kamenka og Chisinau. De ulike forsamlingene har sine egne styrer, samtidig som det også er en nasjonal synode med representanter fra forsamlingene og med Vladimir Moser som leder.

Den politiske og økonomiske situasjon i Moldova har gjort arbeidet vanskelig på flere måter. Mange av de unge og ressurssterke har forlatt landet, det gjelder også mange fra de lutherske forsamlingene. Noen er i USA, andre i Canada, Tyskland, Russland eller andre østeuropeiske land. Sentrale støtter og medarbeidere i forsamlingene har reist ut. Men nye har også kommet til, og antallet som samles har vært ganske stabilt. Vi har flere ganger fått være med på dåp og konfirmasjon av godt voksne mennesker som har blitt tatt opp i forsamlingene. Det er et takkeemne.

Vår oppgave har i første rekke

vært å støtte arbeidet økonomisk, samt gi råd og veiledning, hjelpe til med å skaffe litteratur mv. Men vi har også alltid ønsket å bidra med forkynnelse i forsamlingene. Det har vært sentralt fra første stund. Besøkene til Moldova minner på mange måter om en ordinær forkynnerreise for oss fra Norge, bortsett fra at det alltid må skje med tolk. Det beste hadde vært å sende noen som kunne forkynnt og undervist i lengre perioder. Det må ikke være en bofast misjonær, selv om det hadde vært det beste, en som var villig til å lære russisk.

Ekteparet Moser

Siden forrige årsmøte har Vladimir blitt operert for sin hjertesykdom. Så langt ser alt ut til å ha vært vellykket. Vladimirs oppgaver er i første rekke å forkynne Guds ord for forsamlingene i Kamenka, Tiraspol og Chisinau. De to første stedene taler han hver søndag via Skype, mens han kan møte flokken i Chisinau ansikt til ansikt. I tillegg har han også jevnlig kontakt med lederne i forsamlingene, samt konfirmasjons- og katekismeundervisning for enkeltpersoner. Natalia tar seg av det humanitære arbeidet, som i stor utstrekning finansieres av Moldovian Christian Aid (MCA). I første rekke er det tale om mat og andre husholdningsartikler, men også

medisiner og annet, som kanaliseres gjennom menighetene til medlemmer som trenger det, samt til andre som henvender seg til forsamlingene for hjelp. Natalia knytter også kontakter med en rekke personer hun møter gjennom sin virksomhet, og flere har blitt vunnet gjennom hennes arbeid.

Den lutherske kirken

I Kamenka er møtene i eget forsamlingshus i byen. Gudstjenestene ledes av diakonen Sergei, og det er en organist som spiller til liturgien og salmesangen. 15-20 personer møter opp hver søndag. I Tiraspol samles menigheten i leiligheten som i sin tid tilhørte mor til Natalia. En ny diakon er innsatt etter at Pavel flyttet fra landet i fjor. Her er det også en organist. Noen i forsamlingen har vært med helt fra starten i 1992, mens de fleste har kommet til senere. Nå samles det omkring 10-15 hver søndag.

Forsamlingen i Chisinau samles fortsatt i et kulturhus i sentrum av hovedstaden og består av noen få eldre mennesker. Som regel samles bare 5-10 personer.

Det deles ut litteratur i forsamlingene, både av Luther, Rosenius og små trykksaker som Vladimir Moser selv har utarbeidet.

Besøk

Høsten 2018 var Marit og Per Bergene Holm, og Dagbjørg og Erik Asdahl på et besøk. De hadde møter i forsamlingene i Kamenka og Tiraspol.

I månedsskiftet mars/april 2019 var undertegnede alene. Denne gangen var det også besøk i Kamenka og Tiraspol. I juni 2019 var det bibelhelg/seminar i Kamenka, med deltakere både fra forsamlingen der og forsamlingen i Tiraspol. Erik Asdahl, Lena og John Peder Samdal var med på turen.

Økonomi

Det ble overført kr. 381 911 til misjonsarbeidet i Moldova i 2018. Pengene har gått til: lønn til Vladimir (100 %) og Natalia Moser (50 %), ca. kr. 180 000, diakoner, organister, vaktmester og regnskapsfører, ca. kr. 90 000, transportkostnader ca. kr. 10 000, huskostnader inkl. seminar, ca. kr. 40 000, kontor, diakoni og annet, ca. kr. 40 000.

I tillegg til dette får kirken noe støtte til innkjøp av utstyr, mat, medisiner og annen humanitær hjelp fra Moldovian Christian Aid.

Behov for forbønn

La oss fortsatt be for den lutherske kirken i Moldova og den politiske situasjonen som fortsatt avskjærer Moser fra forsamlingene i Transnistria. Framfor alt må vi be om at Guds ord får gripe hjertene og skape brennende kristne, som kan vinne andre for Guds rike.

Per Bergene Holm

Herren utrunder sine tjenere

Av Ingar Gangås

Jesus kaller bare dem til tjeneste som er kommet til tro på ham. Da han kalte disiplene til å vandre sammen med seg på heltid, hadde de allerede møtt Jesus til frelse. Det ser ut til at de først hadde vært disipler av Johannes døperen (Joh 1:35).

Etter at Jesus var flyttet fra Nasaret til Kapernaum, begynte han å kalle disipler til sin spesielle gjerning. Tidligere hadde de vært med Jesus uten å forlate sitt jordiske yrke. Det står om Jakob og Johannes at de hadde egen båt med leiefolk, noe som tyder på at de var velstående (Mar 1:20). Nå forlot de fiskebedriften sin (Mat 4:18-22), som sannsynligvis hadde vært en god og sikker inntektskilde. Tollerer Levi forlot tollstasjonen (Mat 9:9). Han hadde sikkert også hatt en bra inntekt.

Kallet fra Jesus var ikke så lett å komme utenom. De måtte forlate alt og følge ham. De skjønte nok at de ikke ville bli rike på materielle goder ved å si ja til Jesus, men de skulle snart få erfare at han hadde noe bedre å gi dem. Det følger en stor velsignelse med å vandre sammen med Jesus.

Noe opplæring og undervisning hadde de allerede fått. Helt fra sin barndom fikk de en grundig opplæring i loven. Og mye tyder på at de hadde vært en god del sammen med Jesus og hørt ham tale. Ikke minst gjorde nok Bergprekenen (Mat 5-7) inntrykk på dem. De var slått av undring over Jesu lære.

Vi merker oss også at når Jesus kaller medarbeidere, sender han dem ut to og to i lag (Mat 10:1). Oppdraget var ikke lett. Det var nødvendig å støtte hverandre. Viktigst

var det allikevel at Jesus lovte å gå med dem. I Misjonsbefalingen hører vi at han ville være med dem alle dager – inntil verdens ende. Jesu disipler slipper å gå alene. Jesus er Ordet som en både får gå på og gå med.

Når Jesus kaller til tjeneste i Guds rike, kaller han altså slike som bekjenner troen, og kan avlegge et vitnesbyrd om ham. Det kan være nyttig å avklare hva Bibelen mener med å bekjenne og det å avlegge et vitnesbyrd. Er det nødvendig å bekjenne, og hva vil det si å avlegge et vitnesbyrd?

Å avlegge et vitnesbyrd

Vi tenker nok ofte, og svært så feilaktig, at vi i våre vitnesbyrd skal fortelle hvordan vi har det, om våre opplevelser, erfaringer osv. Men vi skal merke oss at dette ikke er identisk med Bibelens tale om vitnesbyrd. Guds ord viser at vi har vitner av tre ulike grader.

Den treenige Gud: Faderen, Sønnen og Den Hellige Ånd er vitner av første grad. Faderen har vitnet om sin Sønn (Mat 3:16; 17:5), Jesus kalles det sannferdige vitne (Åp 3:14) og Den Hellige Ånd vitner om Jesus og herliggjør ham (Joh 15:26; 16:14). De har førstehånds kjennskap til det som skjedde.

Dermed har vi vitner av andre grad. Det er profetene og apostlene. Da tenker vi på dem som har mottatt og nedskrevet Guds Ord under inspirasjon fra Gud direkte. Til disiplene sa Jesus: – Dere skal være vitner, for dere har sett meg (Luk 24:45-48). Disiplene vitnet om det de hadde sett og hørt (1Joh 1:1-4), for å gi det videre til oss i Den

Hellige Skrift. Denne særskilte bevitnelse fra apostlene er avsluttet. De profetiske ord i Bibelen kan ingen endre på, til dem skal det ikke legges til noe, og fra dem skal ingenting trekkes ifra (Åp 22:18-19).

Alle kristne er vitner av tredje grad, ved at vi har tredjehånds kjennskap til det som skjedde. Vårt vitnesbyrd må nødvendigvis være knyttet til Bibelen. Vi blir vitner ved at Den Hellige Ånd åpner for oss det som står der. Når Gud slik åpenbarer evangeliet om Jesus for oss, får vi trang til å vitne om det for andre. Å avlegge vitnesbyrd er derfor å bære fram det vi har sett, det som Herren selv har åpenbart for oss gjennom sitt Ord. Da vitner vi ikke om noe annet enn det som Ånden har åpenbart for oss ved loven og evangeliet. Dette er mer enn å meddele kunnskap. Det er å gi videre noe som en har opplevd rent personlig.

Slik må det også være i enhver sann preken. En preken uten vitnesbyrd er ingen preken. Slik sett er det prinsipielt sett ingen forskjell på en tale og et vitnesbyrd. Lengden derimot er forskjellig. La ikke vitnesbyrdet bli en hel preken! Og formen er annerledes. Her skal vi også merke oss at ikke alle som har et godt vitnesbyrd skal være talere!

Vitnesbyrdet har da først og fremst sin betydning i dette å bringe evangeliet ut til andre. Vi er vitner for Jesus, slik at andre kan komme til tro på ham. Døperen Johannes var et slikt vitne. Men så snart Johannes ble spurt om hvem han selv var, da bekjente han (Joh 1:19-20). Dermed er vi kommet inn på neste spørsmål: Hva vil det si å bekjenne?

Å komme med en bekjennelse

Bekjennelsen er nødvendig for ditt kristne liv. Her kan vi tenke på fortellingen

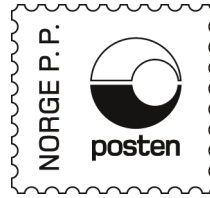
om kvinnen som kom bakfra og rørte ved kappen til Jesus (Luk 8:43-48). Jesus spurte da hvem det var som hadde rørt ved kappen hans. Dette gjorde han ikke for sin egen del, men for kvinnens skyld, for at hun skulle bekjenne dette for menneskene. Bekjennelsen har sin betydning først og fremst for vår egen frelse. Jesus sier at han ikke vil kjennes ved den som ikke tør vedkjenne seg ham. Nettopp her gikk det alvorlig galt for Peter da han nektet for at han kjente Jesus. Dersom du blir værende i en slik tilstand, mister du livet i Gud.

Utgangspunktet for å tjene i Guds rike er altså at en først har fått del i frelsen, har bekjent troen på Jesus, og eier et vitnesbyrd om ham i sitt hjerte. Da er det ikke et ork og en plage å være med i misjonen, men da er det skapt en brann etter å vinne andre for Jesus. «Tenk hvilken nåde det er av Gud, at vi får være hans sendebud. Og til den døende verden gå, kjærlighets-sæden fra Gud å så!» (Sb 764).

«Misjon er de brennende hjerters sak» (Carl Fr. Wisløff).

Å kjenne Jesus og være kjent av ham, er forutsetningen for å tjene ham. Den som vil følge Jesus og rette seg etter hans ord og vilje, skal få erfare hvor rikt det er å være i hans tjeneste. «Den som vil tjene meg, han må følge meg. Der jeg er, der skal også min tjener være. Om noen tjener meg, ham skal Faderen ære» (Joh 12:26). «Og hver den som har forlatt hus eller brødre eller søstre eller far eller mor eller barn eller åkrer for mitt navns skyld, skal få hundrefold igjen, og arve evig liv!» (Mat 19:29).

Fra undervisningen på Fossnes

Returadresse:
Lov og Evangelium
Dalenvæien 732
3160 Stokke

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Referat fra årsmøte

Norsk Luthersk Lekmannsmisjons årsmøte ble avholdt i forbindelse med sommer-samlingen på Fossnes 11.-15. juli 2019. Årsmøtet ble åpnet av formannen, Reidar Heian.

Andakt

Rami Seppälä hadde andakt. Han delte med oss noen vers fra Peters første brev, og nevnte blant annet at Gud har gjenfødt oss til et levende håp. Etter sin store miskunn har Gud gjort Jesus til hjørnestein, utvalgt og dyrebar. Den som tror på ham har alt og skal ikke bli til skamme. Guds verk er evig og kan ikke gjøres ugyldig. Det kan vi stole fullt og fast på og sette vår lit til.

Minneord

Lars Fossdal holdt minneord over de som hadde gått bort siden forrige årsmøte. Arne Otto Skutlaberg fikk flytte hjem til Jesus bare noen timer før årsmøtet. Han ble født i 1934 og har vært med i NLL siden starten på 1960-tallet. En sang som han ofte siterte er: «Takk at du tok mine byrder». Sigrid og Arne Otto hadde bedt om å få flytte hjem i lag, og bønner deres ble hørt. Tre dager senere fikk også Sigrid Skutlaberg, født 1932, flytte hjem til himmelen.

Årsmøte

Etter andakten ble Dag Rune Lid og Fredrik Thorbjørnsen valgt som møteledere, Olav Gangås til protokollfører og Olav Fossdal som referent til «Lov og Evangelium».

Årsmeldingene fra Landsstyret, bibel-skolen, misjonsarbeidet i Moldova og Sør-Amerika ble lest opp, med anledning til å komme med spørsmål og kommentarer underveis.

Martin Fjære kom med en kort rapport fra forkynnerne, og ba om fortsatt forbønn for de som reiser med Guds ord.

Per Bergene Holm orienterte kort om foreningshåndboken, som nå ligger ute på nll.no.

På årsmøtet var det 32 stemmeberettigede. Det ble gjenvalg av landstyrekan-didatene som sto på valg, slik at styret forblir uendret. (se side 6 i bladet!) Magne Ekanger og Tollef Fjære ble gjenvalgt som revisorer.

Martin Fjære ble gjenvalgt til valgnevda. Fra før sitter Ingar Gangås og Lars Fossdal. Sigbjørn Agnalt ble 1. varamann.

Olav Fossdal, referent